

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců Mgr. Ing. Jana Kratochvíla, LL.M., Ph.D. a JUDr. PhDr. Štěpána Výborného, Ph.D. v právní věci žalobce: **Asociace českého pokeru**, se sídlem Roháčova 188/37, Praha 3, IČ: 22821198, zastoupen Mgr. Petrem Kůtou, advokátem, se sídlem Praha 1, Hellichova 458/1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2013, č. j. 28729/13/5000-26000-711065,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2013, č. j. 28729/13/5000-26000-711065 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 181822/13/4000-49000-050269 (dále jen „rozhodnutí SFÚ“), kterým správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 400.000 Kč za porušení ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“).

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že byl ve správním řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podstatně zkrácen na svých právech. Uvedl, že se Specializovaný finanční úřad (dále jen „SFÚ“) v rozporu se správním řádem k některým

předloženým důkazům nevyjádřil vůbec (viz zejména studie „Náhoda a dovednost v pokeru“ a „Statistická analýza hry Texas Hold'em“) a k důkazu ve formě rozhodnutí Okresního soudu USA státu New York – Východ poznamenal pouze tolik, že se jím nebude zabývat, neboť nemá oporu v českém právu. Žalobce zásadně nesouhlasil s tím, že k posouzení celého případu postačí jediný důkazní prostředek, totiž protokoly o kontrole z uskutečněných kontrol, protože SFÚ měl dle tvrzení žalovaného přímo zákonnou povinnost žalobce sankcionovat, jakmile zjistil, že provozuje hru poker Texas Hold'em. Žalobce uvedl, že bez posouzení mechanismu této hry není možné ji podřadit pod režim zákona o loteriích. Žalobce uvedl, že není možné zavrhnout určité důkazní prostředky zabývající se skutkovou stránkou věci (zde konkrétně mechanismem hry poker Texas Hold'em, který je na celém světě stejný) argumentací, že tyto důkazní prostředky pocházejí ze zahraničí, kde platí jiný právní řád.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, zejména neprovedl všechny důkazy k jeho zjištění potřebné a jednal tak v rozporu se zásadou materiální pravdy. Žalobce nesouhlasil s konstatováním žalovaného v napadeném rozhodnutí, že pro zařazení hry poker Texas Hold'em mezi loterie nebo jiné podobné hry postačí, pokud je zde prvek náhody přítomný „nikoli v zanedbatelné míře“. Pojem „nikoli v zanedbatelné míře“ je pojem zcela svévolně, bez zákonné opory zvolený žalovaným, který nemá žádný zřejmý a jasný obsah, čímž umožňuje svévolně a protiústavně aplikovat zákonnou regulaci na libovolnou hru. Pokud jde o argumentaci žalovaného důvodovou zprávou k loterijnímu zákonu, stanoviskem ministerstva financí ke karetním sázkovým hrám, „ustálenou praxí ministerstva financí“ a odpověďmi na nejčastěji kladené dotazy na webu ministerstva financí, upozornil žalobce, že žádný z těchto zdrojů není závaznou normou, tedy mají stejné postavení jako všechny důkazní prostředky předložené ve správním řízení žalobcem, u kterých dle názoru žalovaného učinil správně SFÚ, pakliže je neprovedl, protože jimi „nebyl vázán“. Žalobce uvedl, že český zákonodárce se v § 1 odst. 2 loterijního zákona přiklonil k tzv. testu predominance, tj. k závaznému pravidlu o výskytu náhody nebo předem neznámé okolnosti nebo události v jakékoliv loterii nebo jiné podobné hře v míře zásadně rozhodné, tedy dominantní. Žalovaný preferoval „materiální výklad“, který je na rozdíl od testu predominance zcela subjektivní a je těžko slučitelný s českým ústavním standardem zásady zákonnosti. V České republice není možné aplikovat loterijní zákon na určitou hru čistě na základě úvahy, že zde „*má náhoda více než jen vedlejší vliv*“. Žalobce se odvolal na jím předložený důkaz – studii „Náhoda a dovednost v pokeru“ od A. J. Wynera, z níž je zcela zřejmé, že „*dovednost v pokeru jednoznačně převažují nad náhodou*“ (srov. str. 4 studie). Obdobně převahu dovedností nad náhodou v pokeru prokazoval důkaz ve formě studie „Statistická analýza hry Texas Hold'em“ od P. Hopa a S. McCullocha předložená žalobcem. Rozdíl mezi dovednostními a hazardními hrami nespočívá v míře odhadnutelnosti jejich výsledku, ale v tom, zda je tento (vždy nutně alespoň částečně neodhadnutelný) výsledek v rozhodné míře odvislý od aktivity lidí (dovednostní hry), nebo od působení náhody nebo předem neznámé okolnosti nebo události (hazardní hry). Dle žalobce je zcela nejasné, jakou logickou úvahou žalovaný dospěl k závěru, že ustanovení § 2 písm. m) loterijního zákona se vztahuje právě na hru poker Texas Hold'em.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že nikdy netvrdil, že by na posuzování situace v České republice měly být aplikovány jakékoliv zahraniční normy, naopak vždy mechanismus hry poker Texas Hold'em zkoumal výlučně ve vztahu k českému zákonu o loteriích.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce s odkazem na rozhodnutí SFÚ, č. j. 117550/12/001553105638, uvedl, že přístup správních orgánů k hodnocení hry poker Texas Hold'em je po 1. 1. 2012 nekonzistentní. V pátém žalobním bodě žalobce vyjádřil nesouhlas s výši vyměřené pokuty s tím, že pokuta je pro něj likvidační a není schopen ji uhradit.

Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí SFÚ zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce věděl, jaký je právní názor kontrolních orgánů, SFÚ, žalovaného a ministerstva vnitra na problematiku hry poker, což dokládá žalobcovo vyjádření v žalobě a zmiňovaná rozhodnutí Finančního úřadu v Olomouci č. j. 297305/12/379551803488 ze dne 29. 5. 2012 a Finančního úřadu v Pardubicích č. j. 387211/12/248550601227 ze dne 19. 12. 2012, jimiž byly žalobci v minulosti uloženy pokuty za typově totožná jednání, jako je jednání postihované napadeným rozhodnutím. I přesto se žalobce opětovně dopustil téhož jednání. Žalovaný upozornil na obdobné žaloby žalobce projednané Krajským soudem v Ostravě a Krajským soudem v Hradci Králové, pobočkou v Pardubicích, pod spis. zn. 52 Af 36/2013 (vztahovalo se k rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích č. j. 387211/12/248550601227 ze dne 19. 12. 2012), přičemž tuto druhou žalobu soud zamítl rozsudkem č. j. 52 Af 36/2013-109 ze dne 6. 11. 2013, když dal žalovanému za pravdu. Uložení pokuty napadeným rozhodnutím nemohlo být pro žalobce překvapivým. Pokud byl přesvědčen o správnosti svého náhledu na projednávanou problematiku a to i přes jasné signály správních orgánů vykonávajících pravomoci na úseku loterií, že jeho názor nemusí být správný, musel být srozuměn s tím, že ponese následky v podobě uložení pokuty. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. V dalším vyjádření k žalobě ze dne 6. 2. 2014 žalovaný svou argumentaci rozvinul, vyjádřil se k jednotlivým žalobním bodům, které jsou obdobné jako odvolací důvody.

Ve správním spise, který byl soudu předložen, jsou založeny dva protokoly o výsledcích kontroly pořízené dle § 15 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“), prováděné v rámci výkonu státního dozoru nad dodržováním zákona o loteriích. První protokol o kontrole ze dne 20. 11. 2012 byl pořízen z kontroly v Poker klubu Domino-Bullets, Příbram VII, ul. Politických vězňů č. 88 (dále jen „protokol o kontrole č. 1“). Druhý protokol o kontrole ze dne 27. 11. 2012 byl pořízen z kontroly v Poker klubu krupier o.s., klub KOLIN Jitřenka, Karlovo nám. 72, Kolín dne 27. 11. 2012 (dále jen „protokol o kontrole č. 2“). Předmětem kontroly v obou případech bylo dodržování zákona v návaznosti na § 2 písm. m) ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o loteriích, týkajících se provozování sázkových her – turnajové nebo hotovostní sázkové hry, provozované za pomoci karet, při nichž není předem určen počet účastníků a ani není známa výše vsazených částek, kdy účastníci platí vklad (sázku) nebo startovné, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Během kontroly na místě, která je zachycena v protokolu o kontrole č. 1, bylo zjištěno, že se v herním středisku Poker klub Domino-Bullets, dne 20. 11. 2012 od 19:00 konal karetní turnaj poker (Poker Texas Hold'em), který dle sdělení zástupce organizátora pokerového turnaje provozuje sdružení Asociace českého pokeru, tj. žalobce. V herních prostorách bylo přítomno 19 osob a hrálo se na dvou karetních stolech. Vstupné bylo 300 Kč z čehož je 250 Kč (Buy-in) na výhry a 50 (Fee) je režie turnaje. Každý účastník dostal žetony v hodnotě 10 000, pokud žetony prohrál, z hry vypadl. Na výhrách bylo k rozdělení 5000 Kč (Prizepool). Během kontroly na místě, která je zachycena v protokolu o kontrole č. 2, bylo zjištěno, že se v herním středisku Poker klub krupier o.s., klub KOLIN Jitřenka, dne 27. 11. 2012 od 19:00 konal karetní turnaj poker (Poker Texas Hold'em), který dle sdělení zástupce organizátora pokerového turnaje provozuje sdružení Asociace českého pokeru, tj. žalobce. V herních prostorách bylo přítomno 18 osob a hrálo se na dvou karetních

stolech. Vstupné bylo 600 Kč z čehož je 500 Kč (Buy-in) na výhry a 100 (Fee) je režie turnaje. Každý účastník dostal žetony v hodnotě 8000, pokud žetony prohrál, z hry vypadl. Na výhrách bylo k rozdělení 9000 Kč (Prizepool). Správní orgán provedl ještě dodatečná šetření (tj. seznamy účastníků turnaje ze dne 20. 11. 2012 a 27. 11. 2012, doložení smluvního vztahu mezi žalobcem a Poker klub Domino-Bullets, Poker klub krupiér o. s., dohody o provedení práce mezi organizátory pokerového turnaje jako zaměstnanci a žalobcem jako zaměstnavatelem).

Na základě kontrolních zjištění zachycených v protokole č. 1 správní orgán s žalobcem zahájil správní řízení z moci úřední oznámením ze dne 19. 4. 2013, č. j. 121590/13/4000-49000-050269, sp. zn. 35/2013P. Na základě kontrolních zjištění zachycených v protokole č. 2 správní orgán zahájil správní řízení z moci úřední oznámením ze dne 24. 4. 2013, č. j. 121145/13/4000-49000-050269, sp. zn. 34/2013P. Usnesením č. j. 150401/13/4000-49000-050269 spojil správní orgán obě věci ke společnému řízení.

Dne 13. 9. 2013 vydal SFÚ pod č. j. 181822/13/4000-49000-050269 rozhodnutí, v němž žalobci uložil pokutu ve výši 400.000 Kč za porušení § 4 odst. 1 zákona o loteriích tím, že provozoval a) v provozovně Poker klub Domino-Bullets, Politických vězňů 88, Příbram VII., v době kontroly dne 20. 11. 2012 v čase od 19:10 hod. do 22:00 hod. loterii nebo jinou podobnou hru s názvem poker bez povolení vydaného příslušným orgánem, b) v provozovně Poker klub krupiér o. s., KOLIN Jitřenka, Karlovo nám., 72, Kolín v době kontroly dne 27. 11. 2012 v čase od 18: 30 hod. do 20:15 hod. loterii nebo jinou podobnou hru s názvem poker bez povolení vydaného příslušným orgánem. Správní orgán posoudil shromážděné i žalobcem předložené podklady pro rozhodnutí, dále posoudil všechny definiční znaky (prvek dobrovolnosti a vkladu, prvek náhody, prvek výhry) stanovené v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o loteriích, které musí být splněny, aby se jednalo o loterii a jinou podobnou hru. Ohledně prvku náhody správní orgán uvedl, že ji spatřuje v samotné podstatě karetní hry provozované pod názvem poker, když sázející (hráč) ani provozovatel nemůže výsledek hry předem znát a ani ho jednoznačně ovlivnit. Polemika účastníka řízení ohledně míry ovlivnitelnosti výsledku je v daném případě irelevantní (viz § 1 odst. 3 zákona o loteriích). Uvedenému napovídá i příkladný výčet loterií a jiných podobných her vyjádřený v § 2 zákona o loteriích, kde zákonodárce připouští určitou míru ovlivnitelnosti při provozování zde uvedených loterií a jiných podobných her jako například u sázek na výsledek sportovního utkání v rámci kurzových sázek dle § 2 písm. h) nebo v případě turnajových a hotovostních sázkových her provozovaných za pomoci karet dle § 2 písm. m) zákona o loteriích. V uvedených případech vstupují do úvahy o výběru sázkové příležitosti sázejícími i znalosti ze srovnávacích statistik, procentuální výpočty úspěšnosti jednotlivých mužstev či jiné okolnosti mající vliv na předvídání výsledků utkání a to i včetně tzv. „hry tělem“, kdy se například při hře poker snaží hráč vzbudit v protihráčích takovou představu, která mu napomůže k výhře, nebo naopak potlačit podvědomé reakce, které mohou získání výhry ztížit. Správní orgán dospěl k závěru, že při hře poker, se jedná z hlediska zákona o loteriích jednoznačně o náhodný výběr výherce. V posuzovaných případech se tedy jednalo o turnajové nebo hotovostní sázkové hry definované v § 2 písm. m) ve spojení s § 2 písm. i) zákona o loteriích, které je možno provozovat dle § 4 odst. 1 téhož zákona pouze na základě povolení vydaného příslušným úřadem. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponoval platným povolením příslušného úřadu, kterým bylo v daném případě Ministerstvo financí, jednalo se o provozování loterie a jiné podobné hry bez povolení, tedy byly naplněny formální znaky i materiální stránka skutkové podstaty správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které je obsahově obdobné s námitkami žalobními. Žalovaný podané odvolání žalobce zamítl podle § 90 odst. 5 správního řádu napadeným rozhodnutím a potvrdil rozhodnutí SFÚ. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že má za dostatečně prokázané, že pořádáním turnajové sázkové hry, provozované za pomoci karet, při níž není předem určen počet účastníků a ani není známa výše vsazených částek, kdy účastníci platí vklad (sázku) nebo startovné, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje, a to bez povolení vydaného příslušným orgánem došlo ze strany účastníka řízení k porušení § 4 odst. 1 zákona o loteriích. SFÚ při svém rozhodování nevycházel pouze z kontrolních protokolů č. 1 a č. 2, ale i z dalších podkladů, včetně návrhů a důkazů předložených žalobcem. Při zhodnocování podkladů se však SFÚ rozhodl, že nejvyšší váhu z hlediska jednotlivých podkladů přisoudí protokolům o kontrole č. 1 a č. 2 a následně vydaným úředním záznamům. Protokoly o kontrole č. 1 a č. 2 potvrdily skutečný stav v době kontroly a správní orgán je považoval za stěžejní pro zahájení správního řízení. Žalovaný uvedl, že oprávnění stanovit, že hra Texas Hold'em Poker vykazuje větší míru ovlivnitelnosti výsledku dovednosti a tudíž nespadá pod pojem loterie nebo jiné hry ve smyslu zákona o loteriích, správní orgán neměl. Co se týče prvku náhody, který je definičním znakem loterie nebo jiné obdobné hry podle § 1 odst. 2 zákona o loteriích a který je nutno nahlížet i v souvislostech jiných ustanovení, např. § 1 odst. 3 téhož zákona, jsou dle žalovaného prvky náhody nebo předem neznámá okolnost ve hře Texas Hold'em Poker přítomny, a to v nikoli zanedbatelné míře, k čemuž se přidává prvek peněžního vkladu bez zaručení jeho návratnosti a možnosti peněžní výhry. Žalovaný uvedl, že tím není vyloučeno, že hráč dané hry, v tomto případě hry Texas Hold'em Poker (a jí obdobné např. Black Jack), může zvýšit své šance na výhru s využitím různých strategií a hráčských dovedností. Žalovaný odkázal na to, že s účinností od 1. 1. 2012 bylo do zákona o loteriích vloženo ustanovení § 2 písm. m), které dopadá právě na turnajové nebo hotovostní karetní sázkové hry. Žalovaný odkázal rovněž na stanovisko ministerstva financí (Stanovisko ke karetním sázkovým hrám podle § 2 písm. m) zákona č. 202/1990 Sb.), podle něhož musí být v případě pořádání karetních her naplněn tzv. znak provozovatele, tzn. musí se jednat o provozovatele (a to i nelegálního), který má v úmyslu provozovat turnajové nebo hotovostní karetní sázkové hry. Žalovaný tedy uzavřel, že SFÚ nepochybil, že postupoval v souladu se zákonem o loteriích, když u karetního turnaje pořádaného odvolatelem dovedl působnost zákona o loteriích. Karetní hra Texas Hold'em Poker je sázkovou hrou spadající pod zákon o loteriích a bez povolení ministerstva financí ji žalobce nesměl provozovat.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.) a žalovaný s tímto postupem souhlasil.

Soud při svém rozhodování vyšel zejména z následující právní úpravy:

Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích je provozování loterií a jiných podobných her zakázáno, s výjimkou případů stanovených tímto zákonem. Účelem tohoto zákona je vymezit rámec pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a pro jejich

provozování, přispět k ochraně osob, které se účastní loterií a jiných podobných her, a k omezení společenských rizik této účasti.

Podle § 1 odst. 2 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen "herní plán"). Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení.

Podle § 1 odst. 3 zákona o loteriích okolnost, jež určuje výhru (výsledek slosování, sportovního utkání, dostihů, závodů a jiné budoucí události), nesmí být nikomu předem známa a musí být takového druhu, aby nemohla být provozovatelem nebo sázejícím ovlivněna.

Podle § 2 písm. m) zákona o loteriích jsou loteriemi a jinými podobnými hrami zejména: turnajové nebo hotovostní sázkové hry provozované za pomoci karet, při nichž není předem určen počet účastníků a ani není známa výše vsazených částek, kdy účastníci platí vklad (sázku) nebo startovné, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Výhra se vypočítává podle podmínek stanovených herním plánem. Sázkové hry podle tohoto ustanovení nelze provozovat v mobilních hernách (kasinech). Tyto hry jsou uskutečňovány

1. jako stolní hry, při nichž sázející hrají jeden proti druhému na hracích stolech na základě povolení podle písmene i), nebo

2. prostřednictvím zařízení obsluhovaných přímo sázejícím (např. prostřednictvím sítě internet, interaktivních videoloterních terminálů, lokálních loterních systémů, výherních hracích přístrojů).

Podle § 4 odst. 1 zákona o loteriích loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Provozuje-li loterie a jiné podobné hry stát, jedná jeho jménem ministerstvo nebo jím pověřená státní organizace.

Podle § 4 odst. 3 zákona o loteriích se provozováním loterií a jiných podobných her rozumí činnost směřující k uvedení loterií a jiných podobných her do provozu, včetně zprostředkovatelských, organizačních, finančních, technických a dalších služeb souvisejících se zajištěním provozu těchto her a jejich řádné ukončení a vyúčtování. Provozováním loterií se také rozumí vykonávání všech dalších činností, které provozovateli ukládají jiné právní předpisy.

Jádrem sporu je otázka, zda žalobcem provozovaná hra Texas Hold'em je loterií či jinou podobnou hrou ve smyslu zákona o loteriích a zda její provozování podléhá regulaci podle tohoto zákona. Obdobný případ s obdobnými skutkovými okolnostmi týkající se stejné hry a stejného žalobce byl již v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešen, a proto soud odkazuje na právní hodnocení provedené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 150/2013 – 79. V tomto svém rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že § 1 odst. 1 zákona o loteriích lze chápat jako určitou generální klauzuli, resp. legální definici pojmu „loterie a jiná podobná hra“ a § 2 téhož zákona pak obsahuje demonstrativní výčet her, které zákonodárce považuje za loterie nebo jiné podobné hry, podřaditelné pod generální klauzuli. Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném odkazovaném rozsudku konkrétně v bodech 23 až 29 uvedl:

„[23] Zákonodárce stanovil, že každou hru, která naplní obecná kritéria uvedená v § 1 odst. 2 loterijního zákona, lze považovat za loterii nebo jinou podobnou hru, současně však zvolenou legislativní technikou příkladným výčtem vymezil, které hry, případně za jakých okolností generální klauzuli implicitně splňují. Nevyčerpal závazně rozsah zákonem stanovené definice (generální klauzule) a ve zbytku ponechal např. na úvaze soudů, které další hry lze ve smyslu generální klauzule považovat za loterie či jiné podobné hry regulované loterijním zákonem (k problematice zákonných výpočtů (neboli výčtů) srov. KNAPP, V.: Teorie práva, 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 1995, s. 124). U výslovně vyjmenovaných her považoval naopak zákonodárce obecná kritéria loterie nebo jiné podobné hry vymezená v § 1 odst. 2 zákona o loteriích za splněná. Pokud by hry uvedené v demonstrativním výčtu § 2 tato obecná kritéria nesplňovaly, tak by na ně loterijní zákon nemohl být vůbec aplikován a jejich vymezení v příkladném výčtu by postrádalo jakýkoliv smysl. Generální klauzule ve vztahu k demonstrativnímu výčtu nepochybně slouží i jako určitý korektiv, protože jistě mohou existovat hry splňující všechna kritéria § 2, avšak budou postrádat některý ze znaků generální klauzule (k otázkám vztahu generální klauzule a demonstrativního výčtu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2010, č. j. 1 As 47/2010 – 65).

[24] Z celého legislativního procesu, jeho vývoje při regulaci společenských vztahů vznikajících v rámci určitých turnajových sázkových karetních her, lze vysledovat jasnou snahu zákonodárce podřadit tyto hry pod loterijní zákon. Jeho vůle je vyjádřena právě v § 2 písm. m) zákona o loteriích, kde výslovně specifikoval a upřesnil způsob, kterým musí být turnajová sázková karetní hra organizována, aby podléhala regulaci zákona o loteriích. U takových her vymezených v příkladném výčtu zákonodárce předpokládal i naplnění generální klauzule. Nelze ovšem opomenout skutečnost, že pokud se zákonodárce rozhodl regulovat určitý způsob organizování takových her, bude loterijní zákon dopadat právě jen na takto organizované turnajové sázkové karetní hry s korektivem v podobě generální klauzule. Které hry zákonodárce výslovně pod pojem loterie nebo jiné podobné hry zařadí, je zcela na jeho úvaze. Došlo-li v rámci legislativního procesu k politickému rozhodnutí zařadit mezi loterie a jiné podobné hry např. i určitým způsobem organizované hry karetní, není soud oprávněn vůli zákonodárce zpochybňovat. Soud je pouze oprávněn posoudit, zda lze právní normu aplikovat na jím konkrétně posuzovaný případ (konkrétní hru).

[25] V posuzovaném případě jsou splněny všechny zákonem stanovené předpoklady pro aplikaci jak § 1 odst. 2, tak § 2 písm. m) na hru poker Texas Hold'em. V souladu § 1 odst. 2 zákona o loteriích se této karetní hry účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Dále je splněna podmínka, že o výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v herním plánu. Zásadní okolností, která také rozhoduje o výhře nebo prohře v jednotlivé posuzované hře, je dle názoru Nejvyššího správního soudu úvodní rozdání karet, což je okolnost zcela závisající na náhodě. Úvodní rozdání karet následně determinuje další chování jednotlivých hráčů, které je dáno jejich dovednostmi. Zdejší soud nepochybně, že v posuzované karetní hře hrají dovednosti významnou roli, nicméně pravděpodobnost výhry není dána pouze dovedností hráče, ale také úvodním rozdáním karet. Tato pravděpodobnost se mění v závislosti na dalších kartách (max. 5), které přichází na stůl v rámci jednotlivé hry. Tak např. v situaci (1 hracím kole), kdy proti sobě budou stát dva hráči světového formátu, se jejich dovednosti zcela jistě podobají a jsou na srovnatelné úrovni. Jsou-li na stranách obou hráčů dovednosti srovnatelné, dochází v podstatě k jejich vzájemné eliminaci a již nehrají tak velkou roli, jako právě ono úvodní rozdání karet, a to, jaké karty přijdou na hrací stůl v průběhu hry. Náhoda je nedílnou součástí hry poker Texas Hold'em.

[26] V posuzované hře má zdejší soud za to, že byly naplněny rovněž podmínky § 2 písm. m) zákona o loteriích. Jednalo se o turnajovou hru provozovanou za pomoci karet. Počet účastníků nebyl znám, protože se dopředu nevědělo, kolik hráčů se daného turnaje zúčastní.

Účastníci platili startovné a při hře vsázeli, kromě vkladu do banku, předem neznámé částky. Výhra nebyla zaručena a rozdělovala se podle podmínek stanovených herním plánem příslušného pořadatele turnaje.

[27] Výklad stěžovatelky, že na hry, v nichž je podíl náhody nebo předem neznámé okolnosti nerozhodný (méně než 50 %), se tento zákon nevztahuje, a proto je nutné v každém konkrétním

případě zkoumat míru náhody ve hře, není udržitelný. Český loterijní zákon pro takové zkoumání nedává prostor. Zákon o loteriích nikde nevymezuje, jaké procento náhody musí být ve hře zastoupeno, aby šlo ještě o loterii nebo jinou podobnou hru. Není stanoveno, zda míra náhody se má vyskytovat v převažující nebo v podstatné míře. Zcela jistě však náhoda musí být ve hře přítomna, a to v míře nezanedbatelné.

[28] Pokud by se loterijní zákon vztahoval na karetní hry založené čistě na náhodě nikoli na určité kombinaci náhody a dovednosti, reguloval by pouze karetní hry typu „válka“ popř. „hromádky“, což je nepochybně výklad ad absurdum. Smyslem regulace zřejmě není přesouvat takové karetní hry do herního prostředí s nejvyšší mírou ochrany, tj. do kasina, zatímco karetní hry, které vedle náhody zahrnují i dovednosti, ponechat bez jakékoliv regulace.

[29] Mimo výše uvedeného je nutné stále trvat na argumentaci z úvodního výkladu o vztahu generální klauzule a zákonodárcem zvoleného demonstrativního výčtu. Pro správnou aplikaci zákona o loteriích je nutné vnímat § 1 odst. 2 a § 2 ve vzájemných a neopomenutelných souvislostech. Při naplnění podmínek § 2 písm. m) zákona o loteriích se na karetní hru poker Texas Hold'em loterijní zákon vztahuje.“

Městský soud v Praze ve shodě s Nejvyšším správním soudem, dospěl rovněž k závěru, že hra poker Texas Hold'em splňuje všechny podmínky, aby mohla být podřazena pod generální klauzuli obsaženou v § 1 odst. 2, a rovněž se na ní vztahuje ustanovení § 2 písm. m) zákona o loteriích. Zákon o loteriích v § 2 písm. m) výslovně uvádí, že pod něj spadají turnajové karetní hry a nijak neoperuje s mírou náhody v takové hře. Výklad zákona nevzbuzuje pochybnosti, protože úmysl zákonodávce je vyjádřen jednoznačně. Vzhledem k tomu, že skutkové okolnosti v této věci jsou zcela totožné s těmi, které hodnotil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 21. 4. 2014, č.j. 9 Afs 150/2013-79, má městský soud za to, že lze plně odkázat na citovaný závěr Nejvyššího správního soudu, neboť ten beze zbytku řeší i námitku uplatněnou žalobcem v této věci, to je, že věc byla nesprávně právně posouzena. Za této situace se jeví nové opakování stejného názoru jako nadbytečné.

Pokud se týká prokázání skutkového stavu a hodnocení důkazů, zejména těch předložených žalobcem, k tomu je třeba uvést následující. Skutečnost, že správní orgány obou stupňů vycházely zejména z protokolů o kontrolách, ve kterých byla popsána skutková zjištění, nelze hodnotit jako nezákonný postup při zjišťování stavu věci. Hlavním účelem protokolu o kontrole je zaznamenat skutkové okolnosti správním orgánem šetřeného případu (srov. §§ 15 – 17 zákona o státní kontrole) a poskytnout správnímu orgánu relevantní podklad pro to, zda byl určitý skutek spáchán či nikoli a zda jsou dány dostatečné důvody pro to, aby bylo zahájeno v dané věci správní řízení. V tomto konkrétním případě byly skutkové okolnosti případu zachyceny v protokolech o kontrole č. 1 a č. 2. Dle názoru soudu listiny předložené žalobcem v rámci správního řízení nemohly vést ke změně skutkových zjištění a úvaha o použití právních předpisů, podle kterých správní orgán rozhoduje, je plně v kompetenci tohoto správního orgánu. Z předložené statistické analýzy sice může vyplývat, jak vysoký podíl mají na výsledku hry dovednosti, avšak nijak to nevylučuje, že ve hře hraje roli náhoda, tak jak bylo podáno výše. Navíc výsledky zahraničních studií nemohou nikterak

vyvrátit jednak skutečnost, že se zákonodárce rozhodl v loterijním zákoně turnajové karetní hry výslovně regulovat, a to v § 2 písm. m) zákona o loteriích a jednak, že předmětná hra naplňuje znaky obsažené v § 1 odst. 2 zákona o loteriích. Rovněž argumentace rozsudkem Okresního soudu USA státu New York – Východ je v tomto případě bezpředmětná minimálně s ohledem na zcela odlišný právní systém, kdy se jeví být požadavek žalobce, aby české správní orgány hledaly v rozhodnutích soudů USA jakési vodítko v podobě „ratio decidendi“, jako nepodložený. SFÚ i žalovaný se s tímto argumentem vypořádali ve svých rozhodnutích dle názoru soudu dostatečně (viz např. str. 8 rozhodnutí SFÚ, str. 25, 26 a 29 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o odkaz na stanovisko ministerstva financí ke karetním sázkovým hrám, ustálenou praxi ministerstva financí a odpovědi na nejčastěji kladené dotazy na webu ministerstva financí, soud v obecné rovině uvádí, že tyto dokumenty nejsou pramenem práva, avšak nic nebrání správnímu úřadu, aby jimi podpořil svou argumentaci. Rovněž tyto podklady nebyly pro úvahu správních orgánů obou stupňů o naplnění skutkové podstaty správního deliktu rozhodující.

Z výše uvedených důvodů soud shledal žalobní námitky jedna až tři za nedůvodné.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal jako potřebné provedení žalobcem navrhovaného důkazu Znaleckým posudkem číslo 188-03/13, znaleckým posudkem – kybernetický pohled na hru Poker Texas Hold'em z hlediska aplikované matematiky (teorie her, analýza spekter konfliktních rozhodovacích situací, matematické modelování) ze dne 1. 3. 2013 zpracovaný Ing. V. R. a článkem „Základní pokerová poučka: Nehraj s kartami, ale se soupeřem“ z časopisu Ekonom (č. 13, týden 28. 3. – 3. 4. 2013) a nařizovat za tímto účelem jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.). Žalobcem předložené důkazní prostředky by totiž na právních závěrech soudu nemohly nic změnit.

Ohledně čtvrtého žalobního bodu, kde žalobce odkazoval na odlišné rozhodnutí SFÚ a argumentoval nekonzistentním přístupem správních orgánů k hodnocení hry poker Texas Hold'em, soud, je třeba uvést následující. Zmiňovaná situace není jistě z hlediska zásady předvídatelnosti žádoucí. Dospěje-li však správní orgán k jinému právnímu závěru, není předcházejícím odlišným rozhodnutím vázán. Opačný přístup by znamenal, že by předcházející případné nesprávné rozhodnutí zavazovalo správní orgány i v jiných případech rozhodovat v rozporu s příslušnými právními předpisy.

K samotné výši pokuty soud odkazuje na § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, podle něhož pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží finanční úřad uvedený v § 46 odst. 1 písm. c) právnické nebo fyzické osobě, která bez povolení, jež by bylo oprávněno vydat ministerstvo, provozuje nebo organizuje loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru, nebo ji provozuje v rozporu s tímto zákonem nebo poruší zákaz stanovený v § 1 odst. 5 nebo § 4 odst. 10.

V daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 400 000,- Kč, což je při spodní hranici sazby. Pro stručnost soud odkazuje na str. 12 - 13 prvostupňového rozhodnutí SFÚ, kde je uveden výčet okolností, které vzal správní orgán za přitěžující (žalobce se deliktního jednání dopustil opakovaně, bylo citelně zasaženo do veřejného zájmu, když žalobce neprovozoval hru v souladu s § 4 odst. 1 zákona o loteriích, ač mu byl znám názor správních orgánů na danou věc, žalobci byla již za obdobný skutek uložena ve dvou případech povinnost zaplatit pokutu). Při stanovení výše pokuty zohlednil správní orgán jako polehčující okolnost, že žalobce spolupracoval v rámci správního řízení. Městský soud v Praze dospěl v

daném případě k závěru, že správní orgány uvedenou výši pokuty v napadených rozhodnutích dostatečně odůvodnily, zohlednily při stanovení její výše jak přitěžující, tak polehčující okolnosti.

Žalobce tvrdí, že pokuta je pro něj likvidační a není schopen ji uhradit, více své tvrzení nerozvádí. Soud musí konstatovat, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce vznesenou námitku vymezil toliko obecným tvrzením, jehož obsah není formulován v souvislosti s konkrétním skutkovým tvrzením, neboť aby se soud mohl jednotlivou námitkou zabývat, musí z ní být zřejmé konkrétní skutkové okolnosti, které soud mohou vést k závěru o úspěšnosti či neúspěšnosti vznesené námítky. Žalobce totiž žádné konkrétní důsledky, které by pro něho mělo zaplacení částky vyplývající z napadeného rozhodnutí, netvrdí. Pouhý poukaz na nemožnost úhrady je v tomto ohledu zcela nedostatečný, neboť z něho není zřejmé, jakým způsobem žalobce hospodaří a jakým způsobem by se zaplacení pokuty do jeho činnosti promítlo. Jinými slovy, není na soudu, aby sám vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby, a doplňoval žalobcova obecná tvrzení.

Soud tedy v míře obecnosti korespondující žalobcovu tvrzení toliko uvádí, že žalobcova nezpůsobilost uhradit uloženou pokutu z žalobcem předložených podkladů nevyplývá. Nadto soud upozorňuje, že pokuta má i preventivní funkci. Pokuta musí být natolik citelná, aby zabránila dalšímu protiprávnímu jednání. Přitom její výše při dolní hranici sazby nemůže být sama o sobě považována za excesivní. Navíc existují ekonomické nástroje, které jsou adekvátně využitelné právě pro odvrácení akutního citelného zásahu do činnosti žalobce. Využití možnosti splátkového kalendáře je nepochybně způsobilé zmírnit citelnost zásahu do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. července 2017

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
P.